

CONCURS LITERARI DE NARRATIVA CURTA IES LA GARRIGOSA

TREBALLS PREMIATS EN EL SEGON CICLE D'ESO

CURS 2005-2006

RECORDS D'UN VIATGE

Rosa Peris Alfonso

No feia molt que l'avió s'havia enlairat, i des del seient al costat de la finestreta que ell ocupava es podia veure bé el paisatge anglès. Però va deixar de mirar-lo i es va girar. Sabia que no l'anava a tornar a veure, no anava a tornar mai més. Però tampoc anava a trobar a faltar aquell país. El cel gris mai li havia agradat, la veritat.

Robert tenia quasi 30 anys, pell morena, cabell obscur i arrissat, que li queia desordenadament envoltant-li el rostre cansat, de pòmuls marcats. Els ulls marrons, grans i profunds, pareixia que ho havien perdut quasi tot, que a penes guardaven un puntet de llum i intentaven trobar en algun lloc la que

faltava, miraven fixament algun lloc perdut al final del passadís de l'avió. Si algú es fixava molt, podria entreveure por i dubte en la seua mirada, i un estat de tensió quasi constant en les celles grosses que marcaven un lleu gest de preocupació en el seu front.

Estava assegut al seient de l'avió com qui viu obligat en un món que no és el seu, un món que no el comprén, que no l'ha deixat dur una existència tranquil·la i feliç i que ara, per si fóra poc, tampoc no el deixa contemplar des de fora, sense involucrar-se. Duia uns vaquers i una samarreta negra d'un grup de rock, i subjectava entre els peus una motxilla negra i vella, on guardava unes poques coses que li importaven; i a les mans, un tros d'una pàgina del diari d'aquell dia, concretament una tira còmica. Jugava nerviós amb el paperet. Doblant-lo i desdoblant-lo contínuament, pensava en el viatge. Li feia por tornar. En realitat era pànic, més que por.

Tot havia començat feia poc més de dos mesos. Ell era de València, però vivia a Londres des de feia 7 anys, i només havia tornat a casa una vegada, a passar el primer Nadal. Després ja ni havia telefonat. Se'n va anar a Londres perquè no es trobava en el seu lloc, s'ofegava, tenia la sensació contínua que sobrava, i volia oblidar coses i canviar-ne unes altres. Però hi havia massa llocs i massa gent que el feien recordar i no el deixaven; per això se'n va anar. Una vegada fora no va ser difícil començar a esborrar coses i canviar qui era. Sa mare i son pare s'havien separat i ella se n'havia anat i els havia deixat, a ell i al seu germà gran, amb son pare, que als anys es va casar amb una dona més jove i tingueren fills. De sa mare ja no sabia res, i amb els que compartia sostre la relació no era massa bona. D'amics no en tenia molts, probablement pel seu caràcter aspre i sentit de l'humor negre. Per això oblidar no va ser difícil.

A Londres va aconseguir treball en un taller mecànic, i després d'uns mesos provant sort va aconseguir que el contractara un diari anglès per a escriure una tira còmica setmanal, i amb allò es treia un sobresou. Vivia en un pis al centre de la ciutat que no era gran cosa, però el va aconseguir decorar al seu gust. La vida havia canviat, les coses anaven bé i no es podia queixar. Va començar a sortir amb una xica irlandesa, Ann, i els últims quatre anys havien viscut junts. El temps que no passava al taller o amb ella, freqüentava un bar a pocs carrers de casa, on trobava gent de tot tipus per a compartir unes cerveses i que li servien d'inspiració per a les vinyetes que havia de publicar al diari.

Però de tota manera mai no es va acabar de fer al país i a la ciutat. La gent amb qui tractava era quasi sempre de fora, i ell, no va entendre mai per què, o pot ser no se'n va adonar, sempre va veure l'estada a la ciutat com una espècie de refugi o amagatall. No era ningú important entre tota aquella disbauxa de gent que anava i venia sense mirar-lo mai a la cara. Però era aquell que, sense que ningú ho sabera, dibuixava la tira còmica que apareixia el divendres a un diari. Es sentia com si poguera abastar tot el món des d'aquella tira còmica setmanal sense haver de relacionar-se ni donar-se a conèixer, sense que ningú el jutgés. Estava còmode en el seu paper de mirar el món des de fora, i no el molestaven les hores mortes o sense res a fer. Mai no va considerar la seua estada allí definitiva, no s'ho havia plantejat mai, però sabia que sols estava de pas, com en un llarg parèntesi, fugia de tornar al lloc d'on venia, als silencis espessos que es podien tallar, i a les mirades que recriminaven que fóra ell mateix. Realment l'únic refugi real que tenia era el que proporcionaven les tires còmiques, i totes les altres coses no eren més que un complement per a poder mantenir la seua afició, eren futilses que formaven part de la vida però que en el fons no feien més que incomodar-lo. Obviant això, mentre

aquestes coses anaren bé i no canviaren imprevisiblement, estava satisfet i no necessitava més.

Però evidentment allò havia d'acabar saltant pels aires. Feia dos mesos que Ann li havia dit que se n'anava a Alemanya, a seguir estudiant. No el va sorprendre. No el va sorprendre que no li preguntara què li pareixia, que no li demanara que l'acompanyara. En el fons s'ho esperava. La seua relació era estranya, era com si tots els dies foren iguals. Ningú dels dos no parava molt per casa, però quan coincidien tenien algú amb qui compartir una conversa, i no sentir-se tan sols, i de tant en tant feien l'amor, però no tenia res d'especial, cada vegada era igual. No era que no s'estimaren, però... bé, en cap moment ningú dels dos havia intentat solucionar aquella situació, possiblement perquè mai no se'ls va fer incòmoda. A la setmana següent ella se'n va anar.

I ja feia temps que les coses anaven malament també al taller. No hi havia prou feina, però no va fer molt de cas. Ell era així, mai no s'havia preocupat massa per res, encarava les coses quan venien. Pot ser allò també era per la sensació que en qualsevol moment podia anar-se'n d'allí, sense cap problema. Finalment el van fer fora. No s'ho va prendre gens bé. Se sentia com si tots estigueren en contra seua, sense deixar-lo viure tranquil, tots amb ganes de fer-lo pegar voltes i més voltes sense poder estar quiet en un lloc i mirar-s'ho tot com si ell estigués fora. Quan li ho van dir va aconseguir mantenir la calma, i després d'arreglar uns papers, va eixir del taller sense poder contenir ja més els nervis.

Va caminar ràpidament pels carrers, odiant tot el món que li passava pel davant i amagant els ulls, protegint-se perquè ningú poguera veure el que pensava, com un xiquet a punt de posar-se a plorar que no vol que el vegem. Odiava també l'amo del taller, aquell home prim d'ulls grisos que sempre el miraven fixament amagant-se darrere d'una mata de

cabells rossos sense pentinar, sempre pendent de si treballava o no. Així, odiant tot el món va arribar al bar de sempre, mig buit a aquelles hores, va demanar una cervesa i es va asseure a la taula del fons. Era mitja vesprada.

Des d'allí va anar observant com s'anava omplint el local, com entrava gent i en sortia una altra, una cervesa i la següent, sense parar. I mentre l'alcohol li anava pujant al cap anava recordant-ho tot. Primer, els del taller, que s'havien posat tots en la seua contra per a fer-lo fora. I una altra cervesa. Després Ann, que se n'havia anat, que l'havia deixat. I una altra cervesa. Després son pare, que no li feia ni cas, i el seu germà, tan estudiós, tan amable, tan respectuós, tan perfecte, que li queia tan bé a tot el món. I una altra cervesa.

Ja eren les onze de la nit quan va deixar el bar. Anava totalment borratxo, però arrossegant els peus va aconseguir recórrer el camí que havia fet tantes vegades fins al seu pis. Una vegada va aconseguir entrar, després de vomitar al portal, es va dirigir cap a l'habitació i es va deixar caure al llit, així com anava.

No va ser conscient d'on estava fins a mitjan matí, quan la llum que entrava per la finestra oberta ja es va fer insuportable, i va obrir els ulls, com sorprés d'estar a la seua habitació. Va començar a recordar-ho tot i va quedar més sorprés encara, estava sense feina. Solament li quedava el diari, i amb això no aguantaria... Es va aixecar del llit pesadament, li feia molt de mal el cap i tenia la boca pastosa, però estava paint encara la nova situació en què es trobava i allò el despertà del tot. S'acostà cap a la finestra i va recolzar els muscles en el replà, i el cap en els muscles. Cel gris, una altra vegada. Estava fart d'aquell cel d'aquella ciutat que no feia res per ajudar-lo. Volia anar-se'n, però ho havia de pensar encara. Va anar a dutxar-se.

Tot ho va decidir a la dutxa. Que no li agradava aquella ciutat i que se'n tornava a València. Ara, assegut al seient de l'avió, recordava com havia anat al diari, havia arreglat uns assumptes que tenia pendents i havia tornat a casa per a fer la bossa. Amb una bossa d'esport i una maleta d'una mida considerable va tenir prou per a embotir-ho tot. I el que no cabia, ho va vendre, sense escrúpols. Una vegada més, decidia trencar amb la vida que portava i ho deixava tot, ho esborrava. Ja tornava a no ser ningú. Només fugia, era un covard, però no se n'adonava.

Per fi l'avió va aterrar, i després de recollir l'equipatge, va eixir fora de l'aeroport. El cel blau, sense núvols, del matí de mitjans de març, va obligar-lo a somriure, i la petita grandària de l'aeroport li donava a tot un aire de familiaritat que va agrair. Però així i tot, no havia pensat quedar-se a València. No estaria més d'una setmana, solament el que necessitara per a saber què anava a fer i on anava anar. Encara que no anava just de diners, tampoc no li'n sobraven. Es va posar les ulleres de sol i va demanar un taxi, que el va dur fins a un hostal de la ciutat. Allí va dinar i després de descansar va eixir a passejar una estona.

Ell no havia nascut a València. Era d'un poble molt a prop, però de totes maneres coneixia molt bé la ciutat, hi havia viscut un poc més d'un any. Caminant pels carrers que coneixia, visitant zones en què havia estat feia anys amb gent que per molt que no volguera admetre encara era part d'ell, va aplegar a dubtar si és quedava o no. Però la por guanyava, en ell la por guanyava sempre. Tornaria a fugir. En el fons intentava entendre per què passava això. Per què volia amagar-se del que era i no mostrar-se als amics de feia anys. No li agradava qui era? No va voler pensar-ho més. Si que s'agradava a ell mateix, li agradava escriure tires còmiques, i

amb això sobrava. Va estar només tres dies més a València, i va comprar un bitllet de tren cap a Barcelona.

Havia elegit la ciutat pel clima i el paisatge, que es pareixien als del lloc d'on era, perquè en el fons sabia que no podria passar molt de temps lluny d'allí. I a més, Barcelona sempre li havia agradat. Va llogar un pis, com a Londres, i aquesta vegada li va ser més fàcil aconseguir el treball que buscava en un periòdic. Li pagaven més i publicava tots els dies. Estava content. Poc a poc les coses van anar canviant. Ell també anava canviant, i quasi no se n'adonava.

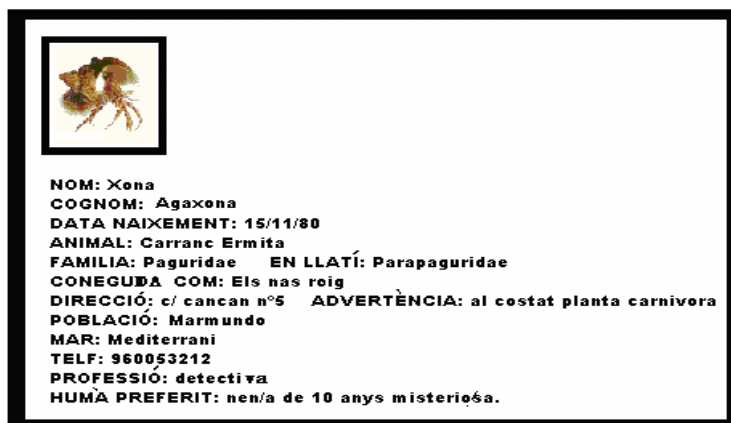
La llum del matí de primavera entrava per la finestra i omplia de llum la taula de Robert, escampant també la claror per tot l'estudi, una habitació amb la taula per a dibuixar, un ordinador portàtil i prestatgeries plenes de llibres. Va deixar els bolígrafs, els va tapar, els posà a l'estoig i es va aixecar. Va dirigir-se cap a l'altra finestra de l'habitació, la va obrir i hi va traure el cap. Era dissabte i la ciutat estava plena de vida. Ja feia més de dos anys que estava a Barcelona, i les coses havien canviat molt. Ell també havia canviat, potser massa, perquè de vegades tenia ganes de tornar a ser el d'abans. Però sabia que no podia ser, i que no es pot ser sempre jove. Que alguna vegada s'ha de parar, i estar-se quiet. Havia tingut sort del treball al diari, li agradava molt, i de tant en tant també publicava algun article d'opinió. No era el d'abans, però estava content amb ell mateix i li agradava el que feia, amb això tenia prou. Si no, no hagués pogut canviar. I no sols per això, ara també estava Sara. Amb ella també havia sigut tot més fàcil. Es va apartar de la finestra i va anar a buscar-la, devia estar llegint. Li proposaria anar a pegar una volta i sopar fora eixa nit. Sí, era una bona idea, sens dubte.

UNES VACANCES A L' ILLA

Sara Peris Aliaga

Provinc d'una família de pallassos, els meus pares són pallassos, igual que ho van ser els meus avis i els meus rebesavis.... El circ on treballen els meus pares és molt famós, es diu "Circuitlàndia" i quan jo era petita hi feia de ballarina. Era molt divertit però em vaig deixar anar per la investigació. Em diuen Xona Agaxona. Mireu el meu D.N.I.

Fa uns mesos, mentre hi recorria els afores de la ciutat disposada a desxifrar un missatge trobat dins una botella, propi dels humans, és clar, vaig endinsar-me per un lloc on no havia

estat mai. Em vaig trobar amb una petita i bonica illa, allunyada, i que semblava molt tranquil·la. En aquell instant em vaig proposar a mi mateixa anar-hi, i ací sóc, contemplant una de les meravelloses platges del mar Mediterrani, escoltant la brisa del mar, el xoc de les ones contra les roques, sentint els rajos del sol com travessen la meua dura closca... en fi, gaudint d'un dia tranquil de les meues vacances d'estiu, apartada de la sorollosa ciutat submarina, i de totes aquelles investigacions interessants però a la vegada esgotadores.

Només fa unes hores que he arribat ací i ja he trobat un hostel on passar la nit i deixar tot aquest equipatge tan pesat. És molt acollidor, no massa gran, però té unes boniques vistes al mar.

Quan he acabat de desfer l'equipatge, m'he trobat amb una nota del pare i de la mare, amb una clau molt petita que semblava d'argent. No sé com ha arribat aquesta carta ací. Supose que, mentre jo estava despistada, la mare, que em va ajudar a preparar l'equipatge, la va introduir dins la maleta. Estic impacient per saber què diu la nota. Comence a llegir:

Estimada Nona:

Ja fa uns anys que volíem dir-te una cosa molt important que estem segurs que t'agradaria saber, però que no hem sabut com dir-te. Una cosa que descobriràs per tu mateixa a l'illa on et trobes ara, però per a saber-ho hauràs d'anar a un lloc anomenat Palerlalo, una biblioteca molt antiga i famosa, on hauràs de buscar informació sobre els Brulestris.

Ah! No perdes la clau.

P.D. Cuida't.

M'he quedat desconcertada. Com saben que ací hi ha una biblioteca anomenada Palerlalo? Quina és aquesta cosa

tan important que m'havien d'haver dit fa uns anys? I per què no m'ho havien dit abans? És una cosa roïna? Per a què serveix la clau? Que no la perda?

Em sent, entre altres coses, molt sorpresa i molt ansiosa. Pel que sembla, aquestes vacances no seran com jo esperava. Em queden menys de set dies de vacances, per tant hauré d'aprofitar bé el temps per trobar la biblioteca que anomenen els pares a la nota i saber què és això tan important. Acabe de mirar el rellotge. Ja són les dues i mitja, i ja comence a tindre gana. La mare em va posar un poc de menjar a la maleta, així que en menjaré un poc.

Intente fer una becadeta, però no deixe de pensar en la nota. Deveu pensar que estic ja acostumada, pel meu treball, a controlar la meua intriga, però no és cert, i ara més que mai pel fet que és una cosa personal.

He de preparar una motxilla amb un poc de menjar, roba i ... com no, la meua llibreta i el meu bolígraf, així demà de matí eixiré preparada per trobar la biblioteca.

He anat al supermercat per comprar un poc més de menjar i aigua, i pel que sembla hi ha molts animals de diferents famílies a l'illa. Quan estava tornant a l'hostal, m'he trobat amb una velleta que semblava que pertanyia a la mateixa família que jo, els Paguriades. Li he preguntat:

- Disculpe, em podria dir on es troba una biblioteca anomenada Palerlalo?
- Clar, que sí. Aquesta és una molt famosa. Està situada a uns vint quilòmetres des d'on ens trobem, en direcció al nord, al mig d'una muntanyeta.
- I em podria dir com puc arribar-hi?

- Sí, has d'agafar aquell camí de pedres. Al voltant d'uns quinze metres, et trobaràs amb un cartell indicant un camí. Has d'agafar-lo. Et conduirà a un pou, on trobaràs algú a qui preguntar perquè t'indique la resta del camí.
- Moltes gràcies.

Després he arribat a l'hostal, ho he preparat tot, he sopat i me n'he anat al llit, però no he pogut pegar ull en tota la nit.

Ara em dirigesc a agafar el camí de pedra, tal i com em va dir la velleta ahir. Després de passar el cartell he fet una parada per descansar. El camí pareix molt tranquil i no hi ha ningú, o almenys en el que duc de trajecte no hi he vist ningú. El cel està enfosquint-se, cada vegada més, encara no he vist senyal de cap pou. No dec estar a més de cinc quilòmetres del pou i això m'alegra. Estic començant a muntar la tenda de campanya per passar-hi la nit.

Aquesta nit no he dormit molt bé, però almenys he dormit, no?

Tinc moltes ganes d'arribar a la biblioteca, vosaltres no? Acabe de passar una indicació d'un pou a dos quilòmetres, supose que serà el què es referia la velleta. Açò d'anar a soles resulta molt avorrit, però ja falta poc, almenys per arribar al pou.

Per fi, ja veig el pou.

- Perdona, em podria indicar on està la biblioteca Palerlalo?— Li vaig preguntar a un jove eriçó.
- Sí, has d'agafar l'autoserp, que d'ací cinc minuts hi passa, i baixes a la segona parada, on et deixarà enfront de la Palerlalo— va contestar l'eriçó.
- Moltes gràcies.

- Pel que sembla la gent ací és molt amable. Ah! Ja ha arribat l'autoserp. És molt gran i llarga, i també molt còmoda. Ja comence a tindre gana.
- Segona parada: La biblioteca Palerlalo— diu amb una veu molt forta procedent d'un megàfon situat al cap de la serp.
- Oh! És enorme! Bé, però primer de tot vaig a menjar un poc. Uff! Ja he acabat, quina panxada. Ja hi estic dins, és molt gran, no sé per on començar, així que m'acoste a la bibliotecària que és una cabra:
- Senyoreta, em podria dir com funciona la biblioteca?— li he preguntat amb veu baixa.
- Sí, mire el cartell que hi ha penjat en aquella paret. Tots els llibres estan per ordre alfabètic— ha contestat la bibliotecària.

<p>Zona A: contes infantils. Zona B: contes juvenils. Zona C: contes per a adults. Zona D: llibres d'informació.</p>
--

Bé, doncs cap a la zona D. He agafat els sis llibres les paraules dels quals comencen per *b*, els he posat damunt una taula i he començat a buscar, tal i com havien dit els meus pares, els Brulestris. M'he passat tota la vesprada buscant, i només he pogut mirar dos llibres.

No he trobat res. Els llibres són molt grossos i molt vells, i això dificulta un poc llegir-los. Em sembla que ja van a tancar la biblioteca.

- Per ací prop hi ha algun hostel on passar la nit?— li he preguntat a la bibliotecària.

- Hi ha una casa a uns quants metres d'ací, on es lloguen habitacions – ha contestat.
- Ah! Gràcies.

Ja porte deu minuts caminant pel voltant, i no hi he trobat cap casa. He hagut de muntar la tenda de campanya en una esplanada que hi he trobat.

La biblioteca, l'obrin a les deu del matí, així que hauré d'esperar-me un poc, mentre vaig a desmuntar la tenda i desdejunaré.

He agafat els quatre llibres que em queden per llegir i he tornat a seure a la mateixa taula que ahir. Estic pel tercer llibre i l'únic que trobe és *biber*, *bubònica*, *bretanyia*,.....però encara em queden tres llibres més. Ja és l'hora de dinar i la biblioteca va a tancar. Com que fins les cinc de la vesprada no obrin, he anat a una tenda on venen menjar, llibres, figures,... i els he comprat als meus pares unes figures de donyets. Aquesta vegada estic en una altra taula, perquè on estava abans està ocupada. Estic llegint el quart llibre, i pel que sembla, si la paraula que estic buscant està en el llibre, està molt a prop. I, efectivament, en passar de pàgina l'he trobada, Brulestris. Comence a llegir:

Carrancs ermitanys, de la família dels *paguridaes*.....

És tot el que puc llegir. Les altres paraules estaven esborrades a causa de l'antiguitat del llibre. Com que açò no em diu res, he anat a la taula de la secretària.

- Per favor, on podria buscar informació sobre els Brulestris?
- Els Brulestris? Aquesta era una família que va morir cremada l'any 1980, més o menys, farà uns vint-i-cinc

anys. Van tindre una filla que donaren en adopció. Pots buscar en aquells muntons de diaris que hi ha sobre aquella taula—. Em va contestar la bibliotecària en veu baixa.

— Moltes gràcies.

Mentre que la dona m'ho estava dient, jo ho anava apuntant tot en la meua llibreta. En escoltar tot el que m'havia dit la cabra, no sabia què pensar, per què volien els meus pares que buscara informació sobre aquella família? Devia ser jo la xiqueta que van donar en adopció? No m'ho he pensat dues vegades, he anat directa a buscar un diari de l'any 1980, tal i com m'ha dit la cabra. Només hi he trobat dos diaris d'aquest any, així que no em costarà molt de treball encontrar-ho. Ja són les set i mitja, estic molt cansada però he de llevar-me la intriga del damunt. Al primer diari, no hi he trobat res, però al segon, a la primera pàgina hi havia un títol que deia: "ELS BRULESTRIS CREMATS I MENJATS PELS HUMANS". Ho he llegit tot molt detingudament i tot el que em semblava important ho he apuntat a la meua llibreta. Com que avui la biblioteca tanca un poc més prompte, he anat a l'esplanada on ahir em vaig instal·lar i he muntat una altra vegada la tenda de campanya. Ara hi estic amb un flexo que fa molt poca llum, llegint per tercera vegada ja, el que he escrit a la biblioteca, per acabar-ho de creure. Tot concorda, la nota dels meus pares, el que m'ha dit la cabra, i el que he llegit al diari... EN CONCLUSIÓ: els meus pares eren els Brulestris que, quan jo vaig nàixer, van agafar, els humans, per menjar-se'ls. Jo vaig ser adoptada pels que són ara els meus pares, una família de pallassos. Ah! se m'oblidava, els meus pares biològics guarden un secret que només jo puc saber si hi vaig al banc anomenat Banclander.

No sé si sentir-me afortunada o desgraciada, feliç o abatuda ... Ara només em queda anar a Banclander, i esbrinar

el secret de la meua altra família. Comence a tindre son, així que he apagat el llum, però no pare de preguntar-me i d'imaginar-me quin deu ser el gran secret. Deu ser que som els reis d'algun lloc? Deu ser que tenim una maledicció? I si som els més suculents plats per als humans? Cada vegada els ulls es van tancant més, i més, i més...

M'he adormit, és la una menys deu. Només em queden dos dies de vacances. He arplegat tota la tenda de campanya i he anat a la biblioteca per preguntar-li, a la bibliotecària, on s'hi troba el banc on he d'anar.

- Has d'agafar l'autoserp, baixaren una parada anomenada Sex, i una vegada baixes camines tot recte pel camí que et trobaràs. I ja està.
- Moltes gràcies. Adéu!

Ja sóc a la parada per agafar l'autoserp. Com que tarda molt, estic menjant un poc del que vaig comprar. Passa un minut, i un altre i un altre i un altre... Ja és ací. L'autoserp està quasi buit, només hi som una fomiga i jo.

- Última parada: Sex – diu el megàfon.

En baixar de l'autoserp he vist un camí, com m'havia dit la bibliotecària, i l'he seguit. Ací està, el banc Banclander, però està tancat. He tret el llibre que em vaig posar a la maleta i he començat a llegir-lo. Després d'una hora llegint, han obert el banc, he entrat i m'he dirigit a un del banquers que hi havia.

- La caixa forta dels Brulestris?— li he preguntat.
- Vinga amb mi— m'ha dit molt seriosament.

Hem anat a una habitació que es trobava tancada amb clau. Allí he vist una caixa forta.

— Té la clau? – m'ha preguntat el banquer.

La clau? Quina clau? En aquest mateix instant he recordat la clau i la nota, i ho he entés tot.

— Sí, la tinc ací – li he contestat.

L'he buscada per la maleta, i quan l'he treta, el banquer se n'ha anat. M'he acostat a la caixa i he agafat la clau, l'he posada i s'ha obert. Dins hi havia una nota i un maletí. He obert la nota. Deia que pertanyia a una família de bruixots, que dins la maleta trobaria tot el necessari per utilitzar tota la màgia que portava al meu interior, encara que no ho sabera. Explica que la meua mare tenia el poder de veure el futur i que com ja sabia que anaven a morir, ho van preparar tot perquè algun dia jo trobara aquesta nota, deixant la clau i una nota dient que aquesta clau em pertanyia.

No tinc paraules. Sóc una brúixa! No m'ho puc creure. Ho he arplegat tot i he eixit de l'habitació.

— Adéu! – li he dit al banquer.

Estic eufòrica. Pense gaudir de l'últim dia de vacances que em queda i després ja veuré el que faré, no penseu?

ÚLTIMA OPCIÓ

Manel Simó Castaño

Martí estava cansat, com cada dia des de feia uns cinc mesos, o això es pensava, perquè el temps se li feia etern. Podien ser cinc mesos o cinc hores, però a fi de comptes, a qui li importava això?

El cansament començava a intensificar el dolor que sentia en cada os i cada múscul del seu cos, i a més, com cada nit, sentia un terrible mal de cap que el feia sentir-se com si anara a esclatar-li d'un moment a altre, cada volta més i més intens. Sentia com li pujava la febre, poc a poc, cada volta una mica més. Sabia que d'un moment a un altre començaria a delirar, així que va pensar que hauria de començar a actuar prompte, però no va trobar el valor suficient per a actuar.

Sabia que només hi havia una forma de fer-ho, i això era el que li feia més por de tot. Sabia que sofriria, encara que també sabia que seria l'última volta que ho faria, que solucionaria tots els seus problemes, i encara que la gent no ho vera així al principi, també solucionaria els problemes de tota la gent a qui volia i la que el volia a ell.

La gent estimada, n'hi havia tanta: des de tot el temps que portava en aquest lloc pensava en ells cada minut, hi havia pocs moments del dia en què el seu pensament no estigués amb algú d'ells, i aquells moments solien ser de deliri o d'un sofriment que no se n'anava amb cap medicament, tan intens, que ell mateix s'autolesionava, tot i saber que això no l'anava a ajudar de cap manera, però era tant el dolor que el seu cap no estava en condicions d'enraonar, ni tan sols d'actuar d'una forma mitjanament coherent.

En realitat, tot i pensar sovint en ells, contínuament li venia al cap la sensació que no era suficient: estava convençut que ells pensaven també en ell. I potser ho feien menys, però ell se sentia culpable. No estaven obligats a fer-ho. Ell era només un destorb per a tota aquella gent, una molèstia. Però tenia l'esperança de deixar de ser-ho prompte, tan aviat com deixés de pensar... De sobte, una gran fiblada de dolor li va fer la sensació que el cap li anava a esclatar d'un moment a un altre. Havia sigut una de les fortes, havia de donar-se molta pressa o avui també fallaria en el seu intent una volta més, però es va adonar que no podia forçar els fets, encara que també es va adonar —en realitat ja ho sabia— que no podia suportar la tortura diària durant molt més temps, i que encara que li suposaria un últim sofriment, era el millor tant per a ell com per a tota la gent, encara que no estigueren d'acord.

L'Anna, la seva dona, estava segur que no aprovaria la decisió que havia pres feia tant de temps, i que esperava poder dur a terme en els pròxims minuts, i sobretot li molestaria el fet que no li hagués dit res, però en el fons, i amb un temps de reflexió, estava segur que acabaria entenent-lo, com havia fet tota la vida des que es van conèixer en aquella festa de la Facultat de Medicina.

I els seus fills, Pere i Miquel... no estava segur que arribaren a entendre-ho mai, el primer feia dos mesos que

acabava de néixer, i ni tan sols l'havia vist (era una de les coses que més ràbia li donaven, però ara no era capaç de tornar enrere, no després de tanta reflexió), i el Miquel, si no li fallava la memòria, li quedaven uns dos mesos per a fer deu anys, i no creia que fos capaç d'entendre una decisió de tal calibre, potser no li ho arribaria a perdonar mai. Ell sempre havia pensat que li ensenyaria a utilitzar la bicicleta, a conduir i a totes aquestes coses que solen fer els pares, però estava clar que després d'aquesta nit hauria de renunciar a tot; no tot en la vida ix bé, va pensar amargament.

Una nova fiblada el va recórrer de cap a peus, més forta encara que l'anterior. Va haver de tranquil·litzar-se abans de continuar amb un ritme de respiració mitjanament normal. La idea d'acabar l'estava temptant molt, però era incapaç de fer-ho sense pensar per última volta en tota la gent...

Clara havia estat la seva amant durant alguns mesos feia tres anys, però a la fi havia recapacitat i havia pensat que amb Anna estava bé, i no pagava la pena perdre la relació amorosa per un poc de sexe esporàdic. Ara, encara que l'Anna no sabia res de res, mantenia una intensa amistat amb ella, tot i que cap dels dos volia més que aquella simple amistat. Li feia molta llàstima saber que mai més no podria veure-la.

També estaven tots els seus treballadors, que a més havia aconseguit convertir-los en els seus amics, Jaume, Empar, Carles, Xavi... La llista podia fer-se eterna si deixava eixir tots els pensaments reclosos a la seva ment, així que va deixar de recordar noms abans que la ment li jugués una mala passada, i va pensar que ells, al capdavant foren possiblement els qui millor anaven a entendre la seva decisió, ja que havien sigut les persones més properes a ell en els últims mesos, i sabrien que per a ell no era gens fàcil aguantar cada dia un poc més esperant una solució que sabia que no existia, alimentant-se de falses esperances i de llàstima de la gent més propera,

arrossegant-los a ells també a una agonia que, tot i ser menys intensa que la seva, costava de dur, i sabia que els feia sofrir cada diu un poc més. En definitiva, esperava, com a mínim, no que ho acceptaren, però sí que foren capaços d'entendre la seva decisió.

Ara havia arribat el moment, o potser ja feia temps que el moment havia arribat. No era el que més importava. El que realment mereixia la pena era que ara ell era capaç d'afrontar el moment.

Feia mesos que no podia alçar-se de la llitera on estava quasi agonitzant. Cada dia un poc més consumit pel dolor físic i mental, sabent que la malaltia que havia agafat no podia tractar-se amb el virus tan avançat, ja que havia pres el control total del seu cos. Ni tan sols els retrovirus feien efecte, ni qualsevol altre tractament de tots els que la seva abundada cartera li havien permés.

Feia poc més de dos anys que havia caigut víctima de la malaltia, igual que la seva muller, en un viatge de treball a l'Índia que van decidir fer els dos. En algun de tots els llocs que havien decidit visitar, es van contagiar d'una d'aqueixes malalties tan perilloses que no preocupen ningú en absolut. Es tractava d'un virus de difícil contagi, localitzat solament en alguns països orientals, que matava enmig d'insuportables agonies a totes les seves víctimes en poc menys d'un any, però clar, pel seu escàs contagi, només 40.000 persones morien anualment per aquest virus, i encara no havia arribat ni a Europa ni Amèrica del Nord, a qui li importaven uns quants indis? Qui anava a malbaratar el seu temps evitant una mort agònica a gent que no tenia recursos econòmics ni polítics amb qualsevol virus o vacuna?

Era més útil i divertit crear fusells, bombes, bales perforants o qualsevol altre article que servira per a matar

soldats enemics, o gent civil d'algun país amb petroli, gas natural, o qualsevol recurs capaç d'alimentar les grans potències mundials, no?

A la seva muller, li van realitzar una anàlisi sanguínia poc després de tornar per qüestions que no venien al cas, i li havien detectat una petita anomalia. Després de realitzar altres anàlisis van poder detectar el virus, però no van pensar cap possible font, i l'assumpte va quedar tancat perquè no tenia cap importància. Ningú no va pensar en el viatge o que el seu marit podria també estar infectat.

Va buscar ràpidament una de les ampolles de cristall que tenia amb potents productes mèdics per a combatre el dolor, i oposant-se al fort mal de cap que li havia creat pensar tanta estona, va utilitzar part de les seves últimes forces per a trencar-la contra la tauleta de nit que tenia al costat, amb fotos de la seva família per tot arreu... no, ara no podia pensar en això... i va utilitzar una de les restes del vidre per a fer-se dos talls, un a cada canell.

Un dolor molt més fort que qualsevol altre que havia sentit en tota la vida, va apoderar-se d'ell, acompanyat per un fred que li va tallar la respiració uns moments. Després va anar adonant-se com la sang, roja i calenta, anava baixant per a trobar-se amb els dits, plens d'unes horroroses bombolles que li feien molt de mal, i continuava el seu descendent camí fins arribar al terra, un terra blanc i fred. Va notar com perdia la consciència i va tenir un últim pensament just abans que tot es fera fosc per última vegada: era un covard, no havia suportat el dolor, i havia triat la solució més fàcil sense pensar en cap altra persona, en el dolor que suposaria per als seus fills veure com el seu pare acabava la seva existència d'una forma tan miserable...

Una llum blanca, molt intensa, danyava els ulls del personatge, demacrat, deforme i pàl·lid a causa de diverses circumstàncies, que estava tombat i acuradament tapat en la llitera, rodejat de distints especialistes mèdics, que tot i que sabien que no servia de res, li realitzaven distints exàmens mèdics, per a fer temps mentre esperaven que el personatge es reanimés, ja que duien bastant temps esperant que reaccionés a algun de tots els estímuls que li havien fet per a despertar-lo.

La llum blanca es va suavitzar, i el personatge va moure's. Totes les converses es van apagar. Les orelles i els ulls van anar alhora cap al mateix lloc, esperant un altre moviment, un gemec, qualsevol cosa.

Silenci. Un fugaç moviment dels braços. Els metges estan impacients. Un comença a donar petits cops a la carpeta que porta en la mà. Un altre moviment.

El personatge es va intentar incorporar, però es va adonar que tan dèbil com estava no ho podria aconseguir. Va tancar els ulls per a descansar una estona.

El personatge ha dormit més de vuit hores seguides, i els metges consideren que ja n'hi havia suficient. Procedeixen a despertar-lo. Amb molta cura, per a no empitjorar la ja malaurada situació del pacient, el desperten.

El personatge té moltes ganes de beure, així que quan aconseguix que se li passe el mareig que li ha provocat incorporar-se un poc després de tant de temps en un coma profund, demana aigua.

El personatge necessitava beure aigua urgentment. L'intent de suïcidi l'havia deixat quasi sense sang. Tot i haver-li donat sang per mitjà d'una transfusió, era normal que tingués set. Li quedava una llarga temporada per a recuperar-se, i

després, tornaria a la seva rutina diària, és a dir, els insofribles dolors, l'agonia, el patiment i la impotència de saber que no podia fer res, que no hauria de intentar fugir una altra volta com un covard, però que tindria al damunt un patiment del que no es podria lliurar fins el moment de la seva, de totes formes, imminent mort.

Només van haver de passar dues setmanes perquè Martí morís, ja que l'intent de suïcidi l'havia deixat molt dèbil i la malaltia va aconseguir acabar amb ell fàcilment.